

DZIĘKCZYNIENIE

„Zawsze się radujcie, nieustannie się módlcie. W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was.” 1 Tes 5,16-18

Każda radość i każdy trud, każde wydarzenie i każda potrzeba, mogą być przedmiotem dziękczynienia. Włączone jest ono w dziękczynienie Chrystusa i powinno przenikać każdą chwilę naszego życia: „w każdym położeniu dziękujcie” (por. KKK 2648). Wdzięczność wyrażona poprzez dziękczynienie jest pamięcią serca. Ale wypływa też z poczucia obowiązku okazania jej na zewnątrz. Z tego poczucia bierze swój początek postawa dzieci wobec rodziców, z niego rodzi się miłość, jaką okazujemy naszym dobroczyńcom, ale również z tego poczucia wynika oburzenie, kiedy spotykamy się z przejawami niewdzięczności.

Jeśli prawo wdzięczności jest wielkim i świętym w stosunku do ludzi, to o ileż bardziej większym i świętszym jest w stosunku do Boga, któremu zawdzięczamy nieprzebrane skarby Jego łask. Modlitwa dziękczynienia wypływa zatem z faktu uznania Boga za Stwórcę i Dawcę dobra, które posiadamy, za Jego litościwe miłosierdzie, obecność i pomoc w naszym życiu, odkupieńczą ofiarę i miłość do każdego z nas. Jej treścią jest również wdzięczność nawet za trudne sytuacje w naszym życiu.

Już w Starym Testamencie, w psalmach autor natchniony nawołuje ludzi do wdzięczności Bogu: „Błogosław, duszo moja, Pana, i nie zapominaj o wszystkich jego dobrodziejstwach!”. Tę myśl podjęła Maryja w hymnie „Magnificat”. W Nowym Testamencie sam Jezus Chrystus niejednokrotnie dziękuje Bogu Ojcu, np.: w chwili wskrzeszenia Łazarza, czy przed cudownym rozmnożeniem chleba, a także w Wieczerniku, kiedy ustanawia Eucharystię. Jezus nie tylko sam dziękuje Bogu Ojcu, ale wręcz jakby domaga się, byśmy i my okazywali Mu wdzięczność. Widzimy to w scenie uzdrowienia dziesięciu trędowatych, kiedy w gorzkich słowach pyta jednego z nich, który wrócił, aby podziękować za doznane dobrodziejstwo: „Czyż nie dziesięciu zostało oczyszczonych? Gdzie jest dziewięciu?”

Postawę dziękczynienia w sposób szczególny podkreśla św. Paweł. Niemał w każdym z jego listów można znaleźć słowa związane z dziękczynieniem: „W każdym położeniu dziękujcie, taka jest bowiem wola Boża w Jezusie Chrystusie względem was.”, „Nieustannie składam dzięki.”, „Z radością dziękujcie Ojcu, który dał wam zdolność do udziału w dziedzictwie świętych w światłości.”

Jak mam żyć tym Słowem Pana? W jaki sposób okazywać Bogu wdzięczność? Dziękczynienie uwalnia nas samych od siebie. Jeśli wdzięczność to odpowiedź na otrzymane dobro i pragnienie odwzajemnienia, to powinna się ona wyrażać słowem, gestem, a nawet czynem, którego źródło jest w ludzkim sercu. Najprostszym sposobem okazywania wdzięczności Bogu jest modlitwa, i to modlitwa we wspólnocie, w tym - ta najważniejsza, jaką jest Eucharystia.

Okazywanie wdzięczności jest miarą naszego człowieczeństwa. Pierwszym przejawem wdzięczności jest zatem pamięć o dobroczyńcy. Dziękczynienie składane przez nas Bogu przy różnych „stosownych okazjach”, nie zawsze jednak bywa odzwierciedleniem postawy na co dzień. Z jaką łatwością żyjemy skupieni raczej na sobie niż na Nim. Zamiast wdzięczności z naszych ust wychodzi utyskiwanie, a wymuszone uśmiechy zdradzają wewnętrzną pustkę. Stąd życie w prawdzie, zgodne z wolą Bożą, jest najważniejszą formą dziękczynienia. Problemem jest jednak nasze „ja”, zasiadające na tronie i pragnące zadowolić samo siebie i samo odnosić korzyści, nieskore do tego, żeby zgodnie z nakazem Chrystusa zaprzecić się siebie. Oto przyczyna wewnętrznego niezadowolenia i braku wdzięczności. Lęk przed stratą prześladowuje tych, którzy źródło swego bezpieczeństwa i radości widzą w swojej pozycji tu na ziemi, w ziemskich dobrach. Śmierć pozbawi ich tego wszystkiego.

Szczere i podobające się Bogu dziękczynienie musi mieć źródło znacznie głębiej niż poczucie wdzięczności za błogosławieństwa materialne w tym doczesnym życiu. Wdzięczność najpełniej wyraża się w życiu w Prawdzie. Wystawiamy Boga dla Niego samego, oddajmy Mu chwałę przez nasze prawe i uczciwe życie, nie ze względu na to, co On dla nas czyni, ale dlatego, że On Jest.

Grupa XVIII

Świadekstwo – dziękczynienie

Składając to dziękczynienie, pragnę oddać chwałę Panu Bogu. Dziękuję Panu Jezusowi za wszystko, czego dokonał w moim życiu. Dziękuję za Grupę 33. Dziękuję za ludzi, których Pan stawia na mojej drodze i za tych, do których mnie posyła. Dziękuję za wszystkie doświadczenia, nieraz bardzo bolesne i trudne, ale teraz już wiem, że były mi potrzebne. Prosiłam Pana o zmiany w swoim życiu i dostałam więcej niż prosiłam. Pan Jezus mnie zmienia, uzdrawia, leczy. Wszystko Jemu zawdzięczam, to kim jestem i co robię. Wszystko, co jest we mnie dobre, pochodzi od Pana. Pan przemienia moje życie, ukazuje mi drogę, którą mam iść. Pan dotknął mojego serca. Pojawiło się we mnie pragnienie bycia narzędziem w Jego ręku i służenia innym, biednym i potrzebującym, szczególnie w mojej parafii. Otrzymałam dar modlitwy. Modłę się często i chętnie. Lubię się modlić. Wszystkie sprawy oddaję Panu Jezusowi i Matce Najświętszej. Pan wprowadził pokój w moje życie i wiem, że kocha nas miłością bezgraniczną. Czasami pytam samą siebie, jak w psalmie: „Czym się Panu odplacę, za wszystko, co mi wyświadczył?” Chwała Tobie, Panie!

Dorota, Grupa XVIII

„Wprowadzajcie słowo w czyn” (Jk 1,22)

Duszpasterstwo osób żyjących w stanie wolnym Archidiecezji Katowickiej „Grupa 33”
www.grupa33.katowice.opoka.org.pl